

[Christmas Møller.]

saaledes, at man har Lov til at regne med Tingene paa den Maade. Om man over for den ugifte Kvinde vil handle paa anden Maade fra Samfundets Side, er en Sag for sig, men det er ligetil, at Arbejdsgiveren, som giver den ugifte kvindelige Funktionær Tilladelse, eller hvad man skal kalde det, til at fortsætte som gift, har Pligt til at regne med Barnefødsel og som Følge deraf skal have nogle Pligter, som der staar i Lovforslaget, men at han ikke skal have den samme Forpligtelse, naar han antager en ugift kvindelig Funktionær.

Naar de Herrer nu stiller det op paa den Maade, at det er meget opsigtsvækkende, og naar det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen og det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen stiller det op, saaledes som de gjorde, vil jeg nok have Lov til at spørge, om det ikke rent faktisk vil forme sig paa den Maade for dem selv i deres Virksomhed. Og jeg vil gerne have Lov til at spørge, om det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Betragtninger angaaende den gifte Butiksfunktionær ikke netop klart angiver, hvorledes de faktiske Forhold paa dette Omraade er. Derfor er der intet opsigtsvækkende i dette Forhold. Der er ikke noget usocialt i det, der her er opstillet, og det er fuldkommen klart — det var en af Ordførerne, der spurgte derom, jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen —, at Bestemmelsen naturligvis maa forstaaes saaledes, at det paagældende Tidsrum ikke kan medregnes i den almindelige Forfaldstid.

Den højtærede Minister nedlod sig ogsaa til at tale om en Kampagne, der har været rettet mod et bestemt stort Blad her i Byen. Jeg har tidligere offentligt sagt og vil gerne sige det her, at det rent faktiske Forhold er, at da dette Foretagende var blevet opmærksom paa Forholdene, undersøgte man dem og rettede dem. Jeg tror, at det paagældende Foretagende saamænd trygt kan drage en Sammenligning mellem sine Lønninger og adskillige af de Lønninger, der betales f. Eks. i offentlig eller halvoffentlig Tjeneste. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Socialminister mener det berettiget at føre et saadant Spørgsmaal op her paa Folketingets Talerstol, og jeg afviser det paa den Maade, som jeg her har gjort.

Man har dernæst rejst det Spørgsmaal — det gjorde den højtærede Socialminister og efter ham det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen —, om man ikke ind i hele denne Lovgivning skulde tage Spørgsmaalet om Lønningerne. Jeg vil herom gerne sige, at jeg synes jo egentlig ikke, at vi skulde

have Bebrejdelser fra en socialistisk Socialminister, fordi Lønspørgsmaalet ikke er taget med. Den stærkeste Mand i Landet, altsaa ikke Statsministeren, men Hr. Axel Olsen, har som bekendt for ganske nylig holdt en Tale, hvori han bestemte afviste Spørgsmaalet om tvungen Voldgift og dermed lovfæstede Lønninger. Det er jo muligt, at Socialdemokratiet ogsaa skal skifte Anskuelse paa dette Omraade, men man har da virkelig Lov til at sige til Socialdemokratiet: Ja, men hvad Interesse har I vist for denne Sag? Nu, da den kommer op, da den, om jeg saa maa sige, ikke kan vente længere med Hensyn til Behandling, siger man: Lønspørgsmaalet viser de aabenbart ikke nogen Interesse. Man kan jo ikke sige, at den højtærede Socialminister har forjaget sig med at faa Oplysninger om, hvorledes Forholdene er. Statistisk Departement var ikke i Stand til at give ham ordentlige Oplysninger; men nu da Forslaget kom igen, kan vi maaske lige inden Jul faa nogle Oplysninger fra Socialministeren.

Jeg er villig til i det Udvalg, som naturligvis bliver nedsat om Sagen, ogsaa at behandle dette Spørgsmaal. Hvis ikke andre vil være Formand i dette Udvalg, vil jeg gerne for at være sikker paa, at der kan komme Gang i Arbejdet. Jeg siger det paa Forhaand, for ellers nærer jeg en vis Frygt for, at de Herrer vælger en eller anden forkert, og derfor siger jeg til det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, om vi ikke skal slutte den Aftale, at en af os skal det være, for ellers gaar det let som med andre private Lovforslag, at de bliver lagt hen, saa der ikke sker noget. Skønt jeg egentlig har nok at gøre, stiller jeg mig altsaa til Raadighed, hvis man ikke kan overkomme det selv.

Min almindelige Indstilling var den, at Lønspørgsmaalet laa udenfor, som det traditionelt har ligget, og som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen ogsaa sagde, kan man ikke lovgive om Lønnen; man kan bestemme, at der skal være visse Regler i store Virksomheder. Men hvis Socialdemokratiet rejser Spørgsmaalet, kan vi jo ogsaa tale om det. Jeg har sagt, hvorledes man rent principielt paa Forhaand maa være indstillet, men jeg nægter naturligvis ikke, at vi lever i en Tid, hvor der kan ske forfærdelig meget, og derfor er jeg ogsaa parat til at tale om dette.

Den højtærede Socialminister sagde — det var navnlig med Henblik paa Spørgsmaalet Ferie —, at Arbejdere og Funktionærer er eet og det samme. Jeg kan godt give Ministeren Ret deri, men jeg vil